

Књига пророка Данила — број четрдесет и два

Повезујуће карике

Jeff Pippenger
2024-01-06

Јован Крститељ био је пророк који је представљао спојну карику.

„Пророк Јован био је спона која је повезивала две епохе домостроја. Као Божји представник, стао је да покаже однос закона и пророка према хришћанском домостроју. Био је мање светло, за којим је требало да следи веће. Ум Јованов био је просветљен Светим Духом, да би обасјао свој народ; али никаква друга светлост никада није сијала нити ће икада сијати тако јасно палом човеку као она која је исходила из учења и примера Исуса. Христос и Његова мисија били су само нејасно схваћени, као што су били предочени у сеновитим жртвама. Ни сам Јован није у потпуности разумео будући, бесмртни живот кроз Спаситеља.” Чежња векова, 220.

Исус је такође био пророк као повезујућа спона.

„Христос је прокрчио пут са земље на небо. Он сачињава спону која повезује та два света. Он доноси човеку љубав и снисхођење Божје, и узводи човека, кроз Своје заслуге, да се сусретне са Божјим помирењем. Христос је пут, истина и живот. Тежак је посао ићи даље, корак по корак, болно и споро, напред и навише, стазом чистоте и светости. Али Христос је у изобиљу обезбедио све што је потребно да на сваком наредном кораку у божанском животу подари нову крепост и божанску снагу. То је знање и искуство које сви који раде у канцеларији желе и морају имати, или иначе из дана у дан наносе срамоту делу Христовом.“ Testimonies, volume 3, 193.

Пророчки рад Јована Крститеља обухватао је повезивање раздобља земаљског са небеском светињом. Прве речи које је Јован изговорио када је први пут угледао Исуса биле су:

Сутрадан Јован виде Исуса где долази к њему, и рече: Гле, Јагње Божије, које узима на се грех света. Јован 1:29.

Али иако је Јован требало да укаже на прелаз са древног Израиља на духовни Израиљ, његово разумевање тог прелаза било је ограничено.

„Христос је рекао, у одбрану Јована: ‘А шта сте изишли да видите? Пророка? Да, кажем вам, и више од пророка.’ Јован није био само пророк који је требало да предсказује будуће догађаје, него је био дете обећања, испуњен Светим Духом од свога рођења, и од Бога одређен да изврши посебно дело као реформатор, припремајући народ за примање Христа. Пророк Јован био је спојна карика између двеју диспензација.“

„Религија Јевреја, услед њиховог отпадања од Бога, састојала се углавном у обредима. Јован је био мање светло, за којим је требало да дође веће светло. Требало је да уздрма

поверење народа у њихова предања, да им дозове у сећање њихове грехе и да их поведе на покајање, како би били припремљени да цене Христово дело. Бог је Јовану саопштавао надахнућем, просветљујући пророка да би могао да уклони сујеверје и таму из умова искрених Јевреја, која се на њих, кроз лажна учења током поколења, била навлачила.“

„Најмањи ученик који је следио Исуса, који је био сведок Његових чуда и слушао Његове божанске поуке, и чуо речи утехе које су силазиле с Његових усана, био је повлашћенији од Јована Крститеља, јер је имао јаснију светлост. Никаква друга светлост није обасјала, нити ће икада обасјати, ум грешног, палог човека, осим оне која је била и која јесте саопштена кроз Њега који је светлост свету. Христос и Његова мисија били су тек нејасно схваћени кроз сеновите жртве. Чак је и Јован мислио да ће Христова владавина бити у Јерусалиму и да ће Он успоставити земаљско царство, чији ће поданици бити свети.“ Review and Herald, April 8, 1873.

Апостол Павле је такође био пророк као повезујућа карика, који је требало да препозна пророчке примене дословног прелаза у духовно. Разумео је да дословни Јерусалим више није Јерусалим пророчанства, јер је тада прешао у небески Јерусалим.

Јер је ова Агар гора Синај у Арабији, и одговара Јерусалиму који сада јесте, и који робује са својом децом. А Јерусалим који је горе слободан је, који је мати свима нама. Галатима 4:25, 26.

У другој глави 2. Солуњанима, коју смо разматрали, Павле је указао да је дословни пагански Рим био сила која је задржавала духовни папски Рим да се не успне на престо све до 538. године. У том поглављу он указује да је „човек греха“, који седи у храму Божјем, исти онај „цар“ кога је Данило означио у једанаестој глави, тридесет шестом стиху. Доказ да је „цар са севера“ у последњих шест стихова Данила 11 папство постао је кључ за утврђивање оквира истине којим се Future for America служио на темељу умножавања знања 1989. године.

У истом поглављу, Павле је указао на дело незнабожачког Рима у задржавању успона папства, све до времена када ће незнабожачки Рим бити уклоњен, и тако је утврдио да је „свагдашња“ у књизи пророка Данила била незнабожачки Рим. Та истина постала је сам кључ за успостављање оквира истине који је довео до пораста знања 1798. године.

У историји Вилијама Милера порука је била објављена када је требало да дође до прелаза из филаделфијског у лаодикејски покрет. У историји Future for America сада се одвија прелаз из лаодикејског покрета у филаделфијски покрет.

Истина коју је Павле изложио у 2. Солуњанима, а која је означила прелаз од дословног паганског Рима ка духовном папском Риму, постала је оквир за Милерово пророчко разумевање. И Јован Крститељ и Павле били су подигнути да објасне прелаз са дословног на духовно. Вилијам Милер био је прасликован Јованом Крститељем, и у његовом делу било је од суштинске важности да препозна однос и прелаз паганског и папског Рима, прелаз који је Јован био подигнут да означи.

У књизи пророка Данила постоји пет позивања на „свакодневну“, и она увек претходе симболу папске силе. У контексту пророчког прелаза који разматрамо, свих пет позивања обухватају прелаз са дословног Рима на духовни Рим. „Свакодневна“ у књизи пророка Данила јесте једна од истина представљених на две Авакумове плоче, и стога је темељна истина коју је требало бранити; истина која ће на крају бити прекривена лажним и кривотвореним драгуљима и новчићима. Није случајност што свака истина представљена на две свете карте има непосредне надахнуте потврде у списима Елен Вајт. Одбацити било коју од темељних истина (укључујући и „свакодневну“) значи истовремено одбацити ауторитет Духа пророштва.

„Тада сам у вези са ‘Свакодневном’ видела да је реч ‘жртва’ додата људском мудрошћу и да не припада тексту; и да је Господ дао исправно разумевање о томе онима који су објављивали вапај о часу суда. Када је владало јединство, пре 1844. године, готово сви су били сједињени у исправном разумевању ‘Свакодневне’; али од 1844. године, у пометњи, прихваћена су друга гледишта, и уследили су тама и пометња.” Review and Herald, November 1, 1850.

Они „који су објавили вапај о часу суда“, разумели су „свакодневну“ као симбол паганизма, и/или паганског Рима. Њихово разумевање обухватало је и чињеницу да реч „жртва“ не припада том одломку у Данилу, где су је преводиоци Библије краља Џејмса додали (људском мудрошћу). Разумевање пионира такође је укључивало да је „свакодневна“ увек била представљена у вези с једним од два симбола папске силе, и да је паганизам („свакодневна“) увек претходио папском симболу. Они су увек били поистовећени у оном редоследу у којем су ступали у пророчку историју. Књиге Данила и Откривења никада не одступају од историјског следа по којем паганизам претходи папизму, а када књига Откривења уводи трећу пустошећу силу лажног пророка, тај редослед се увек одржава.

Без Павловог поучења да су дословне стварности пророчанства прешле у духовне у временском раздобљу крста, настаје недоумица у вези са Христовим предсказањем о разорењу Јерусалима, које се налази у свим јеванђељима осим код Јована. Два симбола папства повезана са „свагдашњом жртвом“ у књизи пророка Данила јесу гадост опустошења и преступ опустошења. Та два симбола представљају жиг звери (гадост) и икону звери (преступ).

Преступ који папству омогућава да убија оне које сматра јеретицима јесте спој цркве и државе, при чему црква управља тим односом. Стога Данило представља спој цркве и државе, који је лик папске звери, као преступ опустошења. Библија идолопоклонство означава као гадост, а све идолопоклонство папске силе представљено је њеним идолским суботом, коју Јован назива жигом звери, а Данило гадошћу која пустоши.

И из једнога од њих изиђе мали рог, који постаде веома велик према југу и према истоку и према красној земљи. И узвиси се до војске небеске; и обори на земљу неке од војске и од звезда, и погази их. Да, узвиси се чак до кнеза војске; и од њега би укинута свагдашња жртва, и место његове светиње би оборено. И војска му би предата против свагдашње жртве због преступа, и обори истину на земљу; и чињаше, и напредоваше.

Данило 8:9–12.

Овим стиховима ћемо се детаљније позабавити у другом чланку, али у једанаестом стиху сила која се узвисила против Христа била је пагански Рим, када су покушали да Га убију при Његовом рођењу, а затим су то коначно и учинили на крсту. У стиху стоји да је „од њега“ (паганског Рима) „свагдашња жртва била узета“. Јеврејска реч преведена као „узета“ јесте „gum“, и она значи „уздигнути и узвисити“. Пагански Рим би уздигао и узвисио религију паганизма, и управо су то и учинили у историји. Зато се и називају „паганским“ Римом.

Следећи стих показује да је папском Риму била дата „војска“ (војна сила), која је била против „свакодневне“ службе, или је требало да је надвлада („свакодневно“ — паганство). И ово је историјска чињеница, јер је војна сила била употребљена од стране папства (иако оно никада није имало сопствену војску) да савлада запреку постављену његовом успону на власт. Та сила потицала је од паганског Рима. Војна сила коју је оно употребило била му је дата кроз „преступ“, јер је преступ који му је омогућио да управља војскама царева који су га поставили на престо године 538. био преступ сједињења цркве и државе. Најпре се у једанаестом стиху говори о паганском Риму, обавештавајући проучаваоца да ће пагански Рим устати против Христа и да ће узвисити религију паганства.

Следећи стих описује преступ споја цркве и државе који је омогућио папству да надвлада и уклони препреку коју је пагански Рим вршио против ње. Историја потврђује примену оба та стиха. „Свакодневна“ представља или пагански Рим, силу која је стајала против Христа, или религију паганизма коју је узвисио пагански Рим. За симболом „свакодневне“ потом следи папство, јер он означава преступ цркве и државе, што је управо оно што папство снабдева војском да обавља његов прљави посао. Данилова трећа употреба израза „свакодневна“ јесте питање које производи одговор који је средишњи стуб адвентизма.

Тада чух једнога свеца где говори, и други светац рече ономе извесном свецу који говораше: Докле ће трајати виђење о свагдашњој жртви и о преступу опустошења, да се и светиња и војска предаду да буду погажени? Данило 8:13.

У овом стиху поставља се питање: докле ће трајати виђење, те се тиме тражи одговор који означава трајање, а не неку тачку у времену. Питање није: ког датума ће се виђење испунити, него: које је трајање виђења. Стих не пита „Када?“, већ пита „Докле?“ Виђење се односи на опустошујуће силе паганства, представљене као „свагдашња служба“, и папства, представљеног преступом папства који се извршава када оно чини блуд са царевима земаљским. Те две опустошујуће силе, паганство а потом папство, требало је да газе светилиште и војску током раздобља од „седам времена“.

Важно је препознати да су погаживање дословног светилишта, које је започело у време Вавилона и наставило се све до разорења Јерусалима од стране паганског Рима 70. године нове ере, од почетка те историје до њеног краја вршиле паганске силе. Стога је дословно паганство у множини погазило дословно светилиште и дословну војску (Божји народ). Али је духовни Рим погазио духовни Јерусалим и духовни Израиљ.

А спољашње двориште храма изостави, и не мери га; јер је дато незнабошцима; и они ће газити свети град четрдесет и два месеца. И даћу власт двојици својих сведока, и они ће пророковати хиљаду двеста и шездесет дана, обучени у кострет. Откривење 11:2, 3.

Јован Крститељ био је пророк као спојна карика, који је означио промену раздобља са земаљске светиње на небеску, не знајући пуноћу свога дела. Павле је био пророк као спојна карика, који је означио промену раздобља са дословног Израиља (војске) на духовни Израиљ. Јерусалим који је био погажен четрдесет и два месеца био је духовни Јерусалим.

„Овде поменути периоди — „четрдесет и два месеца“ и „хиљаду двеста и шездесет дана“ — јесу исти, и подједнако представљају време у коме је Христова црква требало да трпи угњетавање од Рима. Папска превласт у трајању од 1260 година почела је 538. године после Христа, и стога је требало да се оконча 1798. године. У то време француска војска је ушла у Рим и заробила папу, а он је умро у изгнанству. Иако је убрзо потом био изабран нови папа, папска хијерархија од тада никада више није била у стању да врши власт какву је раније поседовала.“ The Great Controversy, 266.

Павле је указао да је, у прелазу који се одиграо у историји крста, духовни Јерусалим који је „горе“ постао град који је Бог изабрао да у њега стави своје име, а дословни Јерусалим престао да буде Јерусалим библијског пророчанства.

Јер је ова Агар гора Синај у Арабији, и одговара садашњем Јерусалиму, и у ропству је са својом децом. А Јерусалим који је горе слободан је, који је мати свима нама. Галатима 4:25, 26.

Ову истину је суштински важно правилно разумети, а лажна примена дословног Јерусалима као симбола библијског пророштва део је обмане коју су створили језуити да би подривали истину да је римски папа антихрист. То лажно учење производи у отпалом протестантизму веровање које им омогућава да се погрешно окрећу савременој јеврејској држави Израелу као пророчком симболу. Дословни Јерусалим престао је да буде Божји Јерусалим у време крста.

„Град Јерусалим више није свето место. Проклетство Божје је на њему због одбацивања и распећа Христа. Тамна мрља кривице почива на њему, и никада више неће бити свето место док не буде очишћен прочишћујућим огњевима неба. У време када ова земља, проклета грехом, буде очишћена од сваке мрље греха, Христос ће поново стати на Маслинску гору. Када Његове ноге стану на њу, она ће се расцепити, и постати велика равница, припремљена за град Божји.“ Review and Herald, July 30, 1901.

Значај разлике између дословног Јерусалима и духовног Јерусалима биће размотрен док будемо разматрали Христово пророштво о крају света. Четврти пут Данило помиње „свакодневну“, у једанаестом је поглављу.

И мишице ће стајати на његовој страни, и оскврниће светињу силе, и укинуће свагдашњу жртву, и поставиће гадост пустошну. Данило 11:31.

Овај стих указује на дело незнабожачког Рима у постављању папства на престо земље године 538. „Мишице“ представљају војну силу незнабожачког Рима која је стала у одбрану папства почев од Хлодвига, краља Франака, године 496. Различити европски краљеви радили су на устоличењу папства после Хлодвига, али стих указује на четири ствари које су европски краљеви („мишице“) учинили за папство, пошто су преступили ступивши у савез цркве и државе са тирском блудницом.

Пошто су стали у одбрану папства, „оскврнули“ су, или разорили, град Рим, који је био символ снаге и паганског и папског Рима. Оскврњење из тог стиха извршавало се више пута током година, јер је град Рим био изложен непрестаним војним нападима. Ти европски краљеви (руке) такође ће „укинути свакодневну“. Јеврејска реч преведена као „укинути“ у овом стиху није „rum“, као што је била у осмом поглављу. У овом стиху реч преведена као „укинути“ јесте „sur“, и она значи уклонити. Руке европских краљева уклониле би пагански отпор уздизању папства 508. године. Потом би 538. године те руке поставиле папство на престо земље. Затим је, на Сабору у Орлеану, те исте године, папство спровело закон о недељи.

Недеља као дан богослужења јесте оно што сестра Вајт назива „идолским“ сабатом, а идолопоклонство је савршена библијска дефиниција речи „гадост“. Године 538. руке паганског Рима поставиле су гадост пустошну.

„Сви који ће узвисивати и обожавати идолску суботу, дан који Бог није благословио, помажу ђаволу и његовим анђелима свом силом својих Богом дарованих способности, које су изопачили за погрешну употребу. Надахнути другим духом, који заслепљује њихово расуђивање, они не могу видети да је узвисивање недеље у потпуности установа Католичке цркве.“ Selected Messages, књига 3, 423.

Пророштво и историја потврђују примену коју смо управо утврдили за тридесет први стих. Када кажемо да пророштво потврђује ову примену, мислимо на чињеницу да постоје и друга пророштва која се баве овим истим чињеницама, не уводећи их у разматрање у овом тренутку. Пети и последњи пут када Данило употребљава израз „свакодневна“, налази се у дванаестом поглављу.

И од времена када ће свагдашња жртва бити укинута и постављена гадост опустошења, биће хиљаду двеста и деведесет дана. Блажен је онај који чека и доспе до хиљаду триста тридесет и пет дана. Данило 12:11, 12.

Пророштво и историја потврђују да је године 508. отпор уздизању папства у суштини био окончан, када је последња од три географске препреке (Готи) била ишчупана, као што то указује седмо поглавље Данилове књиге.

Посматрах рокове, и гле, међу њима израсте други, мали рог, пред којим беху ишчупана с кореном три од пређашњих рогова; и гле, на том рогу беху очи као очи човечије и уста која говораху велике ствари. Данило 7:8.

Уклањање трију рогова приказано је на двома светим таблицама, и када је трећа од та три географска препрека била истерана из града Рима, године 508, отпор против уздизања папске власти био је уклоњен. Постављање на које се упућује у једанаестом стиху представља тридесет година између 508. и 538. године. Оно означава тридесет година у којима је било извршено припремање за успостављање човека греха у храму Божјем.

Реч преведена као „уклоњен“ јесте и „sur“, што значи уклонити, и 508. године отпор против уздизања папства био је уклоњен (узет с пута). Од тог датума, хиљаду двеста и деведесет година доводи вас до 1798. године и смртоносне ране папства. Хиљаду три стотине и тридесет и пет дана доводи вас до првог разочарања и почетка времена одлагања на самом крају 1843. године. Стих обећава благослов онима који „долазе“ до 1843. године. Реч „долази“ значи дотаћи. Први дан 1844. године означава прво разочарање, али последњи дан 1843. године дотиче први тренутак 1844. године. Последњи дан једне године дотиче први дан следеће године. Благослов повезан с тим датумом потврђен је историјом и пророштвом.

У следећем чланку наставићемо наше разматрање значаја „свакодневне“ као темељне истине.

„Све поруке дате од 1840–1844. треба сада снажно износити, јер има много људи који су изгубили своје усмерење. Поруке треба да иду свим црквама. “

„Христос је рекао: ‘Благо вашим очима, јер виде; и вашим ушима, јер чују. Јер заиста вам кажем да су многи пророци и праведници желели да виде оно што ви видите, и не видеше; и да чују оно што ви чујете, и не чуше’ [Матеј 13:16, 17]. Блажене су очи које су виделе оно што је било виђено 1843. и 1844. године.

„Порука је дата. И не би требало да буде никаквог одлагања у понављању поруке, јер се знаци времена испуњавају; завршно дело мора бити извршено. Велико дело биће учињено за кратко време. Порука ће ускоро бити дата по Божјем одређењу, која ће нарасти у силан поклич. Тада ће Данило стајати на своме уделу, да да своје сведочанство.“ Manuscript Releases, volume 21, 437.